

UZASADNIENIE

W dniu 30 listopada 2017 r. powód Ochrona (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpił przeciwko E. K. z pozwem o zapłatę kwoty 337,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 68,62 zł od dnia 08 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 89,54 zł od dnia 08 maja 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 89,54 zł od dnia 08 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 89,54 zł od dnia 08 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, powód wniosł nadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wywiedzionego powództwa powód wskazał, że dochodzi od pozwanej należności z tytułu wynagrodzenia (abonamentu) za wykonane usługi monitorowania sygnałów alarmowych i podejmowanie interwencji przy pomocy grupy ochrony doraźnej, za okres od marca do czerwca 2017 r., należnego na podstawie faktur wystawionych zgodnie z par. 6 pkt. 1 zawartej przez strony umowy nr (...).

(pozew wraz z załącznikami – k. 2 - 21)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 08 grudnia 2018 r. pod sygn. akt II Nc 36838/17 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. uwzględnił zgłoszone żądanie w całości.

(nakaz zapłaty – k. 22)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana E. K. skutecznie wniosła sprzeciw, zaskarżając wydany nakaz w całości i podnosząc, że roszczenie powoda jest bezzasadne.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podniosła, że nie zaprzestała uiszczania należności wynikających z tytułu wystawianych przez powoda faktur, zaś dowodem na to jest dokonana w maju 2017 r. zapłata w wysokości 200 zł. Ponadto argumentowała, że suma abonamentu wskazywana przez powoda w przedstawionych przez niego fakturach nie jest zgodna z kwotą wynikającą z umowy zawartej przez strony. Dodatkowo z ostrożności procesowej pozwana podniosła, że powód nie rozwiązał z nią skutecznie umowy, bowiem nie otrzymała ona wypowiedzenia ani też wezwania do zapłaty, zaś przedłożone przez powoda wypowiedzenie jest warunkowe i nie wskazuje jakich warunków ma dopełnić pozwana by było ono nieskuteczne. Pozwana podniosła, również że powód nie udowodnił, by rozpoczął świadczenie usług dla pozwanej, ani nawet od jakiej daty usługi były wykonywane oraz winny być rozliczane, albowiem na dokumencie „Zlecenie wewnętrzne wykonania usługi” nie widnieje jej podpis. A zatem, zdaniem pozwanej, strona powodowa nie wezwała jej do spełnienia świadczenia pieniężnego oraz nie udowodniła wysokości dochodzonych należności i ich zasadności.

(sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z załącznikami – k 24 - 26)

W piśmie procesowym z dnia 13 czerwca 2018 r. powód podtrzymywał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz przyznał, że pozwana wpłaciła na jego rzecz kwotę wysokości 200 zł, ale środki te zostały przez niego zaksięgowane na poczet zaległych należności za świadczenie usług za styczeń, luty i częściowo marzec 2017 r. Wpłata ta nie ma jednak wpływu na zgłoszone przez niego roszczenie albowiem w niniejszej sprawie strona powodowa dochodzi zapłaty dalszego abonamentu za marzec (w związku z niedopłatą) oraz kwiecień, maj i czerwiec 2017 r. Ponadto powód wyjaśnił, że różnica między wysokością wynagrodzenia ustaloną w umowie a kwotą widniejącą na ostatnich fakturach wynika wprost z § 6 pkt 6 umowy (...), zgodnie z którym wysokość abonamentu będzie raz na 12 miesięcy automatycznie waloryzowana o wskaźnik wzrostu cen i usług konsumpcyjnych publikowany przez GUS, co nie stanowi zmiany treści umowy, a pozwana od czerwca 2009 r. do lutego 2017 r. dokonywała płatności za usługę w wysokości wskazywanej w fakturach. Powód wyjaśnił również, że faktury były przekazywane pozwanej drogą elektroniczną na adres e – mail wskazany przez nią w piśmie z dnia 07 maja 2014 r.

(pismo powoda z 13 czerwca 2018 r. wraz z załącznikami – k. 35 - 59)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 kwietnia 2008 r. w W. pomiędzy Ochrona (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a E. K. zawarta została umowa monitoringu i interwencji o nr. (...), dotycząca domu jednorodzinnego z garażem przy ul. (...) w miejscowości R.. Na podstawie § 1 tejże umowy powód jako zleceniobiorca zobowiązał się do wykonywania usług monitorowania sygnałów alarmowych pochodzących z wewnętrznego systemu alarmowego i przekazywania odpowiadającym sygnałom informacji osobom upoważnionym i instytucjom, oraz do podejmowania interwencji przy pomocy grupy doraźnej na sygnały alarmowe pochodzące z monitorowanego systemu alarmowego. Zleceniobiorca zobowiązany był także do telefonicznego informowania pozwanej tudzież osób przez nią upoważnionych o otrzymaniu sygnały alarmowego, nawet jeśli wysłana na miejsce grupa ochrony doraźnej po sprawdzeniu obiektu na zewnątrz nie zaobserwowała na miejscu śladów włamania. Z kolei pozwana jako zleceniodawca, na podstawie § 6 przedmiotowej umowy, zobowiązała się do uiszczania na rzecz powoda miesięcznego wynagrodzenia (abonamentu) za świadczone usługi w wysokości 70 zł + podatek VAT, w terminie do 7 - go dnia następnego miesiąca za miesiąc poprzedni (§ 6 ust. 1 umowy). Zgodnie z § 5 umowy abonament w wysokości określonej w § 6 pkt. 1 miał być naliczany od dnia 26 lipca 2008 r., natomiast do dnia 25 lipca 2008 r. wynosił 7 zł + Vat. Ponadto § 6 ust. 6 umowy przewidywał, że abonament określony w § 6 ust. 1 będzie raz na 12 miesięcy automatycznie waloryzowany o wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych publikowanych przez GUS, co nie będzie stanowiło zmiany treści umowy. Zgodnie z § 11 ust. 1 powód zastrzegł sobie prawo do rozwiązania umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia w przypadku przekroczenia przez pozwaną terminu płatności wynagrodzenia o 30 dni.

(dowód : umowa stron z dnia 15 kwietnia 2008 r. o nr (...) k. 37 - 38, zeznania pozwanej - k. 63 – 64)

Podłączenie do systemu monitorowania drogą radiową w obiekcie należącym do pozwanej miało miejsce w dniu 25 kwietnia 2008 r. Powód rozpoczął świadczenie usług opisanych w § 1 umowy na rzecz pozwanej od dnia 26 kwietnia 2008 r. i usługi te świadczył również w marcu, kwietniu, maju i czerwcu 2017 r.

(dowód: dokument zlecenia podłączenia do systemu monitorowania radiowego wraz z datą rozpoczęcia usług – k. 8, zeznania pozwanej – k. 63 – 64)

W ramach realizacji zawartej przez strony umowy z dnia 25 kwietnia 2008 r. o nr (...) za wykonywane usługi przewidziane w § 1 umowy powód wystawił pozwanej następujące faktury VAT:

- 1) fakturę nr (...) z dnia 15 marca 2017 r. na kwotę 89,54 zł, płatną do dnia 07 kwietnia 2017 r. - tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług w marcu 2017 r.,
- 2) fakturę nr (...) z dnia 03 kwietnia 2017 r. na kwotę 89,54 zł, płatną do dnia 07 maja 2017 r. - tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług w kwietniu 2017 r.,
- 3) fakturę nr (...) z dnia 31 maja 2017 r. na kwotę 89,54 zł, płatną do dnia 07 czerwca 2017 r. tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług w maju 2017 r.,
- 4) fakturę nr (...) z dnia 29 czerwca 2017 r. na kwotę 89,54 zł, płatną do dnia 07 lipca 2017 r. tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług w czerwcu 2017 r.

(dowód: faktura nr (...) – k. 11, faktura nr (...) – k. 14, faktura nr (...) – k. 13, faktura (...) – k. 13)

W dniu 31 maja 2017 r. pozwana E. K. wpłaciła na rzecz powoda kwotę 200 zł tytułem należności za świadczone usługi. Wpłata ta została zaksięgowana na poczet zaległych należności pozwanej z tytułu abonamentu za styczeń, luty i częściowo marzec 2017 r., przy czym do zapłaty za marzec 2017 r. pozostała suma 68,62 zł

(okoliczności niesporne; dowód : potwierdzenie przelewu z dnia 31 maja 2017 r. – k. 26, zeznania pozwanej – k. 63 – 64)

Z uwagi na brak płatności dalszych należności za świadczone przez powoda usługi oświadczeniem zawartym w piśmie z dnia 22 czerwca 2017 r. powód rozwiązał rzeczoną umowę z pozwaną z dniem 30 czerwca 2017 r. w oparciu o § 11 ust. 1 umowy nr (...). W piśmie tym znalazło się również sformułowanie, że przedmiotowe rozwiązanie umowy nie dojdzie do skutku w sytuacji odnotowania na rachunku bankowym strony powodowej dokonanej przez pozwaną wpłaty sumy 358,16 zł przed wskazanym terminem rozwiązania umowy. Powyższa wpłata nie została jednak przez pozwaną dokonana.

(okoliczności niesporne; dowód: pisemne oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy skierowane do pozwanej – k. 9, karta z książki nadawczej – k. 10)

W dniu 15 września 2017 r. powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty wszystkich wyżej wymienionych należności nie uiszczonych dotąd przez pozwaną.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 15 września 2017 r. – k. 15, karta z książki nadawczej – k. 16)

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwana nie uiszcila na rzecz powoda żądanego świadczenia.

(okoliczności niesporne)

Podstawę poczynionych powyższych ustaleń faktycznych stanowiły przedstawione przez powoda dowody z dokumentów prywatnych, co do których nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, dla których należałoby odmówić im wiarygodności. Sąd odstąpił w pisemnym uzasadnieniu o ich szczegółowej oceny, albowiem żadnemu z nich nie odmówił mocy dowodowej (art. 328 § 2 k.p.c.). Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie zeznań złożonych przez pozwaną w charakterze strony, w których przyznała ona, że powód świadczył na jej rzecz usługi monitorowania i interwencji, oraz że zdaje sobie sprawę z podwyższenia abonamentu o wskaźnik GUS. Zeznania te, jako korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, uznać należało co do zasady za wiarygodne. Należy dodać, że okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów zgodnie z treścią art. 229 - 230 k.p.c. albowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Sąd zważył, co następuje:

Strony niniejszego procesu łączyła umowa monitoringu z interwencją nr (...), według postanowień której pozwana zobowiązała się uiszczać na rzecz powoda wynagrodzenie w postaci comiesięcznego abonamentu w zamian za świadczone przez niego usługi, polegające na monitorowaniu sygnałów alarmowych pochodzących z wewnętrznego systemu alarmowego i przekazywania odpowiadającym sygnałom informacji osobom upoważnionym i instytucjom oraz podejmowanie interwencji przy pomocy grupy doraźnej na sygnały alarmowe pochodzące z monitorowanego systemu alarmowego. Z kolei podstawę prawną zgłoszonego żądania stanowiły przepisy Kodeksu cywilnego regulujące umowę zlecenia, tj. art. 734 - 751 k.c. Zawarta pomiędzy stronami procesu umowa nr (...) jest bowiem umową, której przedmiotem jest świadczenie usług, a więc mają do niej zastosowanie przepisy o zleceniu (art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c.). Zgodnie z dyspozycją art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Z kolei według art. 735 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązała się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (§ 1). Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2). Natomiast wedle treści art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ma wątpliwości, że powód świadczył na rzecz pozwanej usługi przewidziane w umowie, za co należy mu się umówione przez strony wynagrodzenie. W złożonych zeznaniach pozwana nie zaprzeczyła temu faktowi twierdząc, że usługi te na jej rzecz były świadczone. Należy też zwrócić uwagę, że w maju 2017 r. (a więc w okresie objętym żądaniem pozwu) pozwana uiszcila na rzecz powoda sumę 200 zł tytułem abonamentu – logiczne jest zatem przyjęcie, że nie dokonałaby zapłaty w sytuacji, gdyby strona powodowa w tymże okresie nie świadczyła usług na

jej rzecz. Skoro więc w okresie, którego dotyczy niniejsza sprawa, powód wywiązywał się ze swojego zobowiązania na rzecz pozwanej, również ona winna się wywiązać z przyjętego na siebie zobowiązania na rzecz drugiej strony, tj. uiszczyć a świadczone usługi wynagrodzenie przewidziane w umowie a uwidocznione w złożonych przez powoda fakturach VAT za okres od marca do czerwca 2017 r.

Niezasadne okazały się z kolei zarzuty pozwanej podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozwana podniosła, że zapłaciła na rzecz powoda kwotę 200 zł w maju 2017 r. i suma ta powinna zostać uwzględniona we wzajemnych rozliczeniach stron. Jednakże strona powodowa – przyznając, że wpłata została przez pozwaną dokonana – podniosła, że wspomniana kwota została rozliczona z wcześniejszymi zaległościami w płatnościach po stronie pozwanej. Tym twierdzeniom powoda z kolei pozwana nie zaprzeczyła, należało zatem przyjąć, że okoliczności te przyznaje, nie zakwestionowała również sposobu rozliczenia wpłaconej sumy przez stronę powodową. Należy też zwrócić uwagę, że wprawdzie pozwana dokonała wpłaty, jednak nie zawierała ona wskazania na jakie zobowiązania pozwanej winna być ona zaliczona, stąd też powód, zgodnie z jego obowiązkiem (a nie uprawnieniem) wynikającym z treści art. 451 par. 3 k.c., dokonał zaksięgowania uiszczonej przez pozwaną sumy na jej wcześniejsze, nieuregulowane dotąd zadłużenie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła również, że wysokość abonamentu wskazanego w fakturach, za które powód domaga się zapłaty, jest inna niż wprost wyrażona w zawartej przez strony umowie. Zarzut ten okazał się również bezzasadny, bowiem § 6 ust. 6 umowy zakładał, że abonament określony w § 6 ust. 1 umowy będzie raz na 12 miesięcy automatycznie waloryzowany o wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych publikowanych przez GUS, co nie stanowi zmiany treści umowy. Zatem – skoro umowa przewidywała coroczną waloryzację kwoty abonamentu – nie powinno budzić zdziwienia, że wysokość tego abonamentu wzrosła. Ponadto, jak trafnie wskazał powód, pozwana uiszczala dotąd opłaty za świadczone przez powoda usługi w zmienionej wysokości nie kwestionując tego faktu, a więc uznała coroczne zwiększenie należnego stronie powodowej wynagrodzenia.

Pozwana zarzuciła również, że powód nie doręczył jej wypowiedzenia umowy ani też wezwania do zapłaty. Zarzut ten okazał się bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem nawet gdyby nie doszło do wypowiedzenia umowy, to nie zwalniałoby to pozwanej z obowiązku zapłaty wynagrodzenia abonamentowego za świadczone przez powoda usługi w okresie objętym żądaniem pozwu, tj. marzec – czerwiec 2017 r., zaś obowiązek zapłaty comiesięcznego wynagrodzenia na rzecz powoda wynikał z samej treści umowy i do aktualizacji tego obowiązku po stronie pozwanej wezwania do zapłaty nie były potrzebne – miała ona obowiązek uiszczać wynagrodzenie bez wezwań. Jeśli zaś chodzi o zawarty w oświadczeniu powoda o rozwiązaniu umowy warunek mówiący o tym, że do rozwiązania nie dojdzie w przypadku dokonania przez pozwaną zapłaty zaległości finansowych w określonym terminie, warunek ten ma charakter rozwiązujący w rozumieniu art. 89 k.c., zgodnie z którym to przepisem powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego. W niniejszej sprawie strona powodowa uzależniła ustanie skutków rozwiązania przez nią umowy od spełnienia się warunku w postaci zapłaty przez pozwaną zaległości, co nie miało miejsca, a zatem rozwiązanie umowy doszło do skutku.

Jeśli zaś chodzi o zgłoszony przez pozwaną podczas składania zeznań zarzut potrącenia, to, po pierwsze, zarzut ten należy uznać za spóźniony w rozumieniu art. 503 k.p.c., a po wtóre materialnoprawny zarzut potrącenia strona go zgłaszająca winna udowodnić co do zasady i co do wysokości (art. 6 k.c.), czego pozwana jednak nie uczyniła pozostając jedynie przy swoich twierdzeniach w tym przedmiocie.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd uznał powództwo o zapłatę sumy 337,24 zł za zasadne i zasądził tę kwotę od pozwanej na rzecz powoda w pkt. 1 wydanego wyroku.

Okres, za który zasądzone zostały odsetki, wynika z uregulowań art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należną się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 zd. 1. k.c.). W niniejszej sprawie termin płatności comiesięcznego abonamentu wynika z § 6 ust. 1 umowy (do 7 dnia każdego miesiąca), a zatem pozwana znajdowała się w opóźnieniu od dnia następnego tj. od 08 marca 2017 r., 08 kwietnia

2017 r., 08 maja 2017 r. i 08 czerwca 2017 r., co uzasadniało zasądzenie odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie od tych dat do dnia zapłaty.

W pkt. 2 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, przewidzianą w treści art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te, zasądzone od pozwanej jako strony przegrywającej na rzecz jej przeciwnika procesowego, złożyły się: kwota 30 zł tytułem opłaty od pozwu, wynagrodzenie radcy prawnego działającego za powoda, ustalone na kwotę 90 zł na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym na dzień wytoczenia powództwa) oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z/: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.